

silil Mirku pod noge. Spreletelo ga je hladno, kot bi mu zgomazeli mravljinici po prsih, srce se mu je vznemirilo in sapa zastala, komaj je imel še toliko zavesti, da je zbežal v divjem diru z mesta.

»U-uj, gad, gad, u-uj!«

Zagnal je slamnik z jagodami od sebe in bežal, bežal mimo dreves, skakal čez grmovja, se zapletal v robidovje — vedno dalje, dalje . . . Bal se je gozda, ki se mu je zazdel hipoma nevaren, mračen, srdit. Drevje je jezno šumelo, in okolo njega so se pripogibali vrhovi in mu pretili z dolgimi vejami; za njim je šuštel, in Mirku se je zdelo, da se vali gad za njim in da ga bo vsak hip pičil do smrti. Kadar se mu je zasadil kak oster pesek v boso nogo, je zakričal bolečin in v vedno večji grozi bežal iz gozda.

Naposled je prišel iz gozda — v dolini so se zabliščale hiše, in Mirko je omahnil utrujen na tla. Nemirno je gledal okolo sebe, se oziral trepetaje proti gozdu in težko dihal.

Čez pol ure se je odpravil šele proti domu, raztrganih hlačic, razpraskanih rok in ubodenih, krvavečih nog. Na poti je srečal Sršetovega Tončeta, ki je prihajal ravno iz šole:

»Mirko, kje si bil, da si takšen? Zakaj jokaš?«

Mirko je jokal dalje.

»Zakaj te ni bilo v šolo? Tam je bilo danes tako lepo! Gospod učitelj so nam pokazali toliko krasnih podob, a ti jih nisi videl. Zakaj te ni bilo v šolo?«

Mirko je jokal dalje.

»Vprašali so po tebi in mislili, da si bolan. A povej vendar, kje si bil, da si ves raztrgan, in iz noge ti teče kri?«

»V gozdu sem bil, namesto da bi šel v šolo; kmalu bi me bil pičil gad, ali sedaj bom priden kot ti.«

Prišel je domov.

»Zakaj jokaš, Mirko? Kje imaš slamnik? Kaj se ti je pripetilo?«

Ah, mamica je bila vsa v strahu zanj; tako silno ga je ljubila, a sedaj ga vidi nenadoma pred seboj takšnega.

»V gozdu sem bil in v šolo nisem šel, mamica. Oprostite, nikdar, nikdar več ne storim tega!«

In Mirko je ostal zvest svoji obljubi.

Ob vrnitvi.

*Ali me še kaj poznate,
valčki bistrega potoka?
Saj ste videli igrati
z vami me še kot otroka.*

*»Prav nič več te ne poznamo . . .
Bog ve, kje so tisti vali,
ki so videli igrati
takrat tebe na obali?«*

Narjan Pretko.